

Biên tập : Thanh Tăng

Chương trình Phát thanh VANTQ

Duyệt Ngọc Dung

Phát 20h00 – 20h30 thứ 7 ngày 09 /3 /2024

NHẠC KỂ CHUYỆN CẢNH GIÁC

V1 09 / 03 20H00 CANHGIAC

MC : Thưa các đồng chí, thưa các bạn ! Nhiều năm nay, nói về hiện tượng tiêu cực trong công tác đề bạt, bổ nhiệm, tuyển chọn cán bộ của ta trong xã hội đã lưu truyền câu vè: “Thứ nhất quan hệ/ Thứ nhì tiền tệ/ Thứ ba hậu duệ/ Thứ tư trí tuệ”. “Hậu duệ” nếu được giáo dục, đào tạo chín chu, biết phấn đấu, rèn luyện thì sẽ trở thành nhân tố tốt, có ích cho xã hội. Tuy nhiên, trên thực tế, một số cán bộ trẻ thiếu vốn kiến thức chuyên ngành và thiếu cả kinh nghiệm lãnh đạo, quản lý nhưng được bổ nhiệm giữ vị trí quan trọng nhờ...là “ con cháu các cụ” . Điều đó dẫn đến những hệ lụy khôn lường. Chuyên mục KCCG tuần này gửi đến các đồng chí và các bạn câu chuyện truyền thanh: **Hậu duệ**. Chúng ta cùng theo dõi.

BĂNG

MC : Các đồng chí và các bạn vừa nghe xong câu chuyện : **Hậu duệ** với sự tham gia diễn xuất của các diễn viên : Ngọc Trung, Thanh Huyền và Xuân Ninh và NSUT Mai Phương.

Tác giả kịch bản : Thanh Tăng

Kỹ thuật viên : Minh Tính.

Cảm ơn các đồng chí và các bạn đã quan tâm theo dõi.

Câu chuyện truyền thanh :

HẬU DUỆ

Tòa

- *Nhạc mạnh – tiếng công*

Thay mặt hội đồng xét xử, tôi tuyên án : Nhân danh nước CHXHCN Việt Nam tòa án nhân dân tỉnh...phiên sơ thẩm, tuyên bố bị cáo Trần Phong phạm tội tham nhũng, xét đến công lao cống hiến của gia đình bị cáo, bố bị cáo là liệt sĩ, mẹ đẻ của bị cáo có nhiều công lao đối với cách mạng, tòa tuyên án bị cáo Trịnh Văn Phong 15 năm tù vì tội tham nhũng...áp dụng khoản 3 điều 266 Bộ Luật hình sự....

- Nhạc

Phong

(*Cầu cứu*) Mẹ ơi...mẹ ơi...cứu con...

Nhạc mạnh, gấp -

Tòa

Bà Trịnh Thị Phượng...bà là mẹ bị cáo Trần Phong, bà có ý kiến gì không ?

Phượng

Thưa tòa ! Tôi mong quý tòa hãy xét đúng người, đúng tội. Những gì con tôi làm, nó phải chịu trách nhiệm. Xin đừng xem công hiến của chồng tôi, của tôi làm yếu tố giảm án. Thế hệ chúng tôi chiến đấu, đổ máu, sẵn sàng hy sinh tính mạng không phải để cho con cháu sau này phạm sai lầm thì coi công lao của cha mẹ đối với đất nước không phải là tấm “ kim bài miễn tử” để con cái trốn tránh tội lỗi của mình, lại càng không phải là bệ đỡ để chúng có điều kiện hơn người khác, không phải phàn đấu mà vẫn có được “ chỗ ngồi: cao hơn thiên hạ, để rồi muốn làm gì thì làm.Tôi phản đối chuyện đó. Xin quý tòa hãy minh xét...

Nhạc gấp gấp

Phong

Mẹ ơi...xin mẹ đừng bỏ rơi con...mẹ ơi...hãy cứu con...

Tiếng xích sắt, tiếng còi hủ xe cảnh sát, nhạc buồn da diết...

Hòa

Bà Phượng, bà vẫn chưa về sao ? Phiên tòa đã kết thúc khá lâu, người ta đã dẫn con bà đi.

Phượng

Ông là bảo vệ ở đây à ? Cho tôi ngồi thêm một chút nữa được không ?

Hòa

Không, tôi không phải là bảo vệ. Tôi chỉ là một người có

mặt chứng kiến phiên tòa ngày hôm nay.

Phượng Ra thế...

Hòa Và tôi có một thắc mắc.

Phượng Về chuyện gì ?

Hòa Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con... hoặc cũng có câu :
“ cá chuối đấm đuối vì con”...vậy tại sao bà không cứu
con mình ? Bà không đau lòng ư ?

Phượng Tôi biết làm thế nào hả ông ? Tôi không thể “ chống gậy”
cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng đi xin cho nó được. Tội nó
rành rành ra đó...

Hòa Thời buổi này, có nhiều người luôn lợi dụng vị thế, quan
hệ để dành chút lợi thế cho mình...với một người như bà,
tôi biết ở tỉnh này nhiều người chịu ơn bà lắm, ngày cả vị
thẩm phán vừa tuyên con bà 15 năm tù...Tôi nghĩ, bà chỉ
cần mở lời ra...

Phượng Tôi không thể làm, vì tôi là một người mẹ có liêm sỉ. Ông
là ai mà nói với tôi những lời này ?

Hòa Bà cố nhớ lại xem...

Phượng Xin lỗi, tôi không thể...

Hòa Tôi là người có ân oán với bà.

Phượng Cuộc đời này, có nhiều ân oán lắm. Tôi không thể nhận ra
ông... Xin lỗi ông, tôi phải về...

Hòa Vâng, chào bà. Xin bà保重...

Nhạc

- *Tiếng chuông đồng hồ rành rọt gõ ba tiếng -*

Phượng Phong ơi ! Lại một đêm nữa, mẹ thức trắng. Kể từ ngày
con bị bắt, mẹ hầu như không ngủ. Và mẹ sợ bóng đêm,
con ạ. Vì nó làm mẹ cô đơn. Đời người ta, không gì đáng
sợ bằng cô đơn. Cô đơn ngay trong chính căn nhà của
mình. Căn nhà mà mình đã dành cả đời để cố gắng mang
lại sự ấm áp. Vậy mà bây giờ mẹ phải đối mặt với sự lãnh
lẽo... Giá như con hôm ấy, con nghe lời mẹ thì đâu đến
nỗi...

- *Nhạc hồi tưởng -*

Phượng (*Thảng thốt*) Phong...tiền ở đâu ra mà nhiều thế ?

Phong Một ít thôi mà mẹ, nhiều nhận gì đâu.

Phượng Chỗ này...phải lên đến hàng chục tỷ đồng...người nông dân đổ mồ hôi sôi nước mắt ngoài đồng chỉ mong kiếm được những đồng tiền lẻ...Thế mà con lại bảo cả một thùng các tông tiền là nhiều nhận gì ư ?

Phong So với cái dự án con duyệt cho người ta, thì chỗ này chỉ là cái móng tay thôi, mẹ ạ.

Phượng Con ơi...Rất nhiều người đã chết vì “ viên đạn bọc đường” nên mẹ thấy sợ.

Phong (*Cười*) Viên đạn bọc đường...chuyện ấy cổ rồi mẹ ơi...giờ người ta chơi siêu bom bọc đường. Mà thôi, kệ đi mẹ...Mẹ cất giúp con, lúc nào cần con sẽ đến lấy.

Phượng Không được...Phong...hãy mang chỗ tiền này trả cho người ta. Con cầm tiền của người khác, họ sẽ điều khiển được con. Con sẽ trở thành con rối trong tay họ.

Phong Mẹ đang phức tạp hóa mọi chuyện.

Phượng Không, đây chính là cuộc đời mẹ. Mẹ phải trả giá bằng xương máu để có được nó đấy, con ạ. Nếu mẹ ham hố tiền bạc, vật chất thì mẹ đã không có ngày hôm nay, và như thế, cũng không có con, có cái ghế giám đốc sở để con ngồi và ký dự án để ngửa tay nhận tiền lại quả hàng trăm ngàn đô... Ngày hôm nay mẹ ngẩng cao đầu là vì mẹ không hám tiền, con ạ.

Phong Kìa...mẹ...

Phượng Sau giải phóng, có người đã đặt vấn đề với mẹ, nếu mẹ giúp một số người không phai đi học tập cải tạo, hoặc tạo điều kiện cho họ vượt biên, mẹ sẽ có rất nhiều vàng, thậm chí cả căn biệt thự giữa thành phố lớn đấy con ạ. Nhưng mẹ đã từ chối.

Phong Mẹ ơi ! Mỗi thời một khác...ở bầu thì...

Phượng (*Cắt ngang*) Con đừng nói thế, thời nào thì cũng phải sống bản lĩnh, không được đánh mất mình. Những gì không phải của mình, do công sức chính đáng mình làm ra thì nó không bền đâu con ạ. Tiền bản cũng như thực phẩm bản, nó sẽ làm ta bị ngộ độc, có thể là ngộ độc cấp, cũng

có thể nó dần ngấm vào cơ thể ta, khiến ta mắc bệnh...
Con hãy mang trả ngay đi...
Phong Kìa...mẹ...

Nhạc

Phượng Phong ơi ! Cuối phiên tòa hôm ấy...một người xa lạ đã hỏi mẹ : “ bà không đau lòng ư ?”. Mẹ đau chứ, còn hơn cả đau. Mẹ nghĩ là mẹ sẽ phát điên. Nhất là khi mẹ nhớ lại, sự việc bắt đầu vỡ lở, con cầu cứu mẹ...

Phong Mẹ...con xin mẹ... cơ quan điều tra đang vào cuộc rồi...chẳng mấy chốc người ta sẽ sờ đến con...chỉ có mẹ mới giúp được con.

Phượng Mẹ giúp con ? Mẹ có phải là thánh đâu. Giúp bằng cách nào ?

Phong Chỉ cần mẹ nói với chú Tiến một câu là xong.

Phượng Tại sao chú ấy phải nghe mẹ ?

Phong Vì bố con là ân nhân của chú ấy.

Phượng Điều ấy đúng một phần. Năm 1973, trong một trận càn, khi bị khai hầm bí mật, bố con là người nhảy lên đầu tiên, bất ngờ tấn công địch và nhận về mình cái chết để chú Tiến, khi ấy chỉ là một cậu bé liên lạc, trốn thoát. Nhưng ai trong trường hợp bố con cũng đều làm thế, Phong ạ. Mẹ chắc chắn lúc làm điều đó, bố con không hề nghĩ đến ơn huệ.

Phong Con hiểu. Và nếu bây giờ, chú Tiến can thiệp để cứu con cũng là chuyện bình thường.

Phượng Bố con, mẹ, chú Tiến và rất nhiều người khác chiến đấu, đổ máu, hy sinh không phải để xây dựng một chế độ mà ở đó sai lầm, tội lỗi của hậu sinh có thể được bao che, chống đỡ bằng chiến công của thế hệ trước. Làm như thế là phản bội chính mình. Mà mọi sự phản bội trên đời này đều đáng ghê tởm.

Phong Mẹ, lúc này mẹ có nói, bố con hy sinh để cứu chú Tiến không phải vì ơn huệ. Nhưng chú Tiến chắc chắn không quên điều đó.

Phượng Chú Tiến đã trả ơn bố con bằng những công việc mà chú ấy đã làm cho dân cho nước, chứ không phải can thiệp để bao che tội lỗi của con. Vì vậy, con đừng hy vọng mẹ sẽ nói gì với chú ấy...

Phong Mẹ...nhẽ nào mẹ thấy con chết mà không cứu...

Nhạc

Tiếng vọng : (*Lời tuyên án- tiếng vọng*) : Nhân danh nước CHXHCN Việt Nam tòa án nhân dân tỉnh...phiên sơ thẩm, tuyên án bị cáo Trịnh Văn Phong 15 năm tù vì tội tham nhũng...áp dụng khoản 3 điều 266 Bộ Luật hình sự....

Tiếng xe tù – tiếng cánh cửa tù khép lại nặng nề...

Tiếng Phong : Mẹ...mẹ ơi...mẹ ơi...cứu con...

Nhạc

(*Tiếng chuông cửa*)

Phượng Xin lỗi, ông tìm ai ?

Hòa Chào bà Phượng, tôi mạn phép đến thăm bà.

Phượng Ông là...

Hòa Tôi là người đã gặp bà ở tòa...

Phượng À...tôi nhớ rồi, lúc đó mọi người đã về hết... Mời ông vào.

Hòa Cảm ơn bà.

Phượng Sao ông biết nhà tôi ?

Hòa Tôi hỏi thăm, nhắc đến bà rất nhiều người biết, một cậu ở ủy ban dẫn tôi vào tận nơi. Bà nổi tiếng mà.

Phượng Tôi sợ sự nổi tiếng, ông ạ. Ông ngồi đi.

Hòa Cảm ơn.

Phượng Ông tìm đến tôi, chắc không phải vì vô cớ.

Hòa Vâng, tôi có lý do.

Phượng Lý do gì ?

Hòa Như hôm trước tôi đã nói, tôi nợ bà một món nợ.

Phượng Hình như hôm ấy ông có nhắc đến ân oán.

Hòa Vâng, người ta hay nói ân đền oán trả. Cuộc đời dạy tôi, oán có thể không trả, nhưng ân thì phải đền.

Phượng Nhưng ông là ai ? Ông nợ tôi cái gì ? Nếu có, liệu nhất thiết phải trả không ?

Hòa Tôi nghĩ, chúng ta lớn tuổi rồi, làm được việc gì có ích thì

phải làm ngay.

Phượng Nhưng...tôi không nhớ ông...tôi chưa gặp ông bao giờ...Ông không nợ gì tôi cả.

Hòa Thế thì tôi lại phải kể cho bà nghe. Chắc bà con nhớ, đêm 17 tháng 3 năm 1975, tại Cheo Reo... Đêm cuối cùng chúng ta gặp nhau...

Phượng 17 tháng 3...Đêm ấy, thung lũng Cheo Reo như cái chợ vỡ vì cuộc tháo chạy tán loạn của binh lính lẫn dân chúng theo đường 7 từ Pleku... Nhưng mà ông là....

- *Tiếng người la hét, ồn ào, tiếng súng nổ khắp nơi.... tiếng trẻ con khóc...*

Phượng Đứng lại, ông kia...đứng lại.... đứng lại không tôi bắn...

Hòa Vâng...thưa bà...

Phượng Hả ? Tám Hòa...

Hòa Hai Phượng...bà...bà...

Phượng Tên phản bội, chiêu hồi... không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Hòa Bà Phượng...tôi...tôi biết...bà sẽ...sẽ bắn tôi...tôi xứng đáng bị thế...tôi đã từng đẩy bà vào tù, chỉ điểm để người ta khai hàm chòng bà...tội tôi trăm ngàn lần đáng chết....nhưng...con đứa bé này...nó...nó là con tôi...nó chưa đầy tuổi...đang sốt cao...

Phượng Ông đang cầu xin lòng thương hại của tôi đấy ư ?

Hòa Thưa bà...tôi không có tư cách để cầu xin lòng thương hại của bà...nhưng... vì đứa bé này...

Phượng Nó còn mẹ nó. Ông hãy mang đứa cho vợ ông. Sau đó, chúng ta sẽ tính toán ân oán với nhau.

Hòa Mẹ nó...mẹ nó...đang nằm kia...

Phượng Sao ? Mẹ nó kia...

Hòa Vâng...cô ấy...cô ấy đã chết...vì bị xe quân cảnh Việt Nam công hòa cán chết khi chạy loạn trên đường...tôi cố gắng vừa bế con vừa cõng cô ấy về đến đây thì cô ấy tắt thở...

Phượng Trời ơi...cái chế độ mà ông phản bội đồng chí để chạy theo giờ trả ơn ông thế này sao, ông Tám Hòa ?

Hòa Hai Phượng...tôi biết, tôi xứng đáng ăn một viên đạn từ nòng súng của cô...nhưng.thằng bé này không có tội... xin

cô hãy nhận lấy nó...

Phượng (*Tự sự - tiếng vang*) Trời ơi...mình phải làm gì bây giờ...mẹ thằng bé này vừa chết...nó cần ba nó...mình...mình phải làm gì bây giờ...

- *Một loạt pháo nổ rền -*

Hòa Cô Phượng...xin cô...tôi sẽ đặt thằng bé xuống đây...rồi...bây giờ cô hãy làm việc mà cô cần phải làm...

Phượng Bắn ông ư ?

Hòa Vâng...tôi không cầu xin gì cho mình...tôi chỉ cầu xin cho đứa con bé bỏng của tôi...

- *Lại một loạt tiếng pháo nổ - Tiếng trẻ khóc ré lên -*

Phượng (*Dứt khoát*) Tám Hòa...

Hòa Có tôi...

Phượng Ông hãy bế thằng bé lên...và...chạy ngay đi...

Hòa Cô...cô tha cho tôi ư ? Cô tha cho tôi ư ?

Phượng Tôi không muốn con ông mất một lúc cả cha lẫn mẹ. Ông hãy đi đi...

Hòa (*Như không tin vào tai mình*) Hai Phượng...tôi...

Phượng (*Gào lên*) Ông hãy đi đi...đi đi...

- *Một loạt tiếng nổ rền – Nhạc*

Phượng Ông...ông là Tám Hòa ư ? Không, không phải... thời gian đã phủ bụi lên nhiều thứ nhưng tôi tin ông không phải là Tám Hòa... Tám Hòa là một người khác, khuôn mặt khác...

Hòa Đây là hộ chiếu của tôi... bà xem đi...

Phượng Đúng là tên Tám Hòa...nhưng tại sao ...

Hòa Năm ấy, khi được bà tha chết, tôi vào Sài Gòn, rồi xuống tàu đi tản ra nước ngoài... Nhưng năm tháng tha phương đó, tôi gặp nạn... phải vào bệnh viện, phải trải qua nhiều ca phẫu thuật, để tạo ra khuôn mặt này...nên bà không nhận ra cũng phải...

Phượng Ông gặp nạn như thế nào ?

Hòa Chính những kẻ mà vì họ tôi đã bỏ đội ngũ, phản bội đồng chí đồng đội để chạy theo đã hại tôi ?

Phượng Tại sao vậy ?

Hòa Khi sang đo, họ rủ rê tôi tham gia vào các hội nhóm chống phá đất nước nhưng tôi tham gia...

Phượng Ông không tham gia ?

Hòa Vâng, có thể bà thấy lạ tai. Nhưng thú thực...sau vụ được bà tha chết...tôi đã nghĩ lại... Mà không nghĩ lại sao được, người nhẽ ra phải cho mình một viên đạn vào đầu thì lại cho mình cái mạng sống, kẻ mình chạy theo lại khiến vợ mình chết oan uổng... Vì thế, một vài kẻ cuồng tín đã tìm cách hại tôi, chúng đốt nhà tôi, khiến tôi bị bỏng nặng...khuôn mặt bị biến dạng...

Phượng Ra vậy...ông Hòa....Nhưng tại sao ông biết gia đình tôi gặp biến cố ?

Hòa Vì một phần của gia đình tôi nằm trong biến cố đó.

Phượng (*Ngạc nhiên*) Gia đình ông cũng liên quan ư ?

Hòa Vâng... Thái, con trai tôi, cái thằng bé được bà thương tình mà tha chết cho bố nó năm xưa nay là một doanh nhân. Nó về Việt Nam làm ăn và... liên quan đến con trai bà...

Phượng Trời đất...Thái chính là người đã xuất cảnh ra khỏi Việt Nam trước khi vụ việc vỡ lở...

Hòa Đúng thế. Nó chính là đầu mối nắm nhiều thông tin về việc vi phạm của Phong, con trai bà. Theo như nó kể lại thì Phong chưa phải là trùm cuối. Nhưng người ta đổ tội hết lên đầu Phong. Thái có chứng cứ về chuyện này.

Phượng Phong cũng nói với tôi là tội của nó trên thực tế không mức như bị xử ở phiên sơ thẩm. Nhưng biết làm sao được, mọi chứng cứ hiện tại đều bất lợi cho nó.

Hòa Chính vì thế nên khi biết tin, tôi vội vã trở về gặp bà.

Phượng Ông định làm gì bây giờ ? Ông đâu phải là con trai ông để có thể cung cấp những chứng cứ cần thiết. Mà con trai ông thì... nếu cậu ấy trở về, chắc chắn cậu ấy cũng sẽ phải hầu tòa...Vì cậu ấy là kẻ đã đưa hối lộ...

Hòa Đúng vậy. Nó là đứa đã đưa hối lộ. Ngay khi thấy có dấu hiệu không ổn, nó đã cao chạy xa bay.

Phượng Vậy, việc ông trở về liệu có ích gì với con tôi không ?

Hòa Tôi không về một mình, bà Phượng ạ.

Phượng Ông nói thế có nghĩa là...

Hòa Là con tôi, thằng Thái, cái đứa bé mà bà đã cứu năm xưa cũng sẽ về. Có người nói, cứu vật, vật trả ơn, cứu nhân, nhân trả oán. Tôi muôn chứng minh cuộc đời không phải ai cũng thế.

Phượng Như ông nói thì con trai ông sẽ về đầu thú ?

Hòa Vâng.

Phượng Liệu ông bắt cậu ấy phải làm điều đó được không ? Cậu ta đâu có mang ơn tôi. Lúc đó cậu ta còn là đứa bé đỏ hỏn trên tay ông...cậu ta không có nghĩa vụ phải trả món nợ năm xưa...

Hòa Đây là bà nghĩ thế. Tất nhiên, tôi không thể bắt con tôi làm những gì mà nó không thích. Nó tự nguyện, bà ạ.

Phượng Cậu ấy tự nguyện về Việt Nam đầu thú ?

Hòa Phải. Trước hết, vì nó có tội. Sau đó, quan trọng hơn là để trưng ra những bằng chứng giảm tội trạng cho Phong. Nó nói với tôi, ba con mình phải làm gì đó, ba ạ. Vì những gì bà ấy đã làm cho gia đình mình. Và vì những ân oán mà ba trót nợ của bà Hai Phượng. Và cả những sai trái con đã làm nữa...con phải chịu trách nhiệm.

Phượng Tám Hòa, cảm ơn bố con ông... Thật kỳ lạ...tôi không nghĩ trái đất lại tròn đến thế...

Hòa Tôi từng ước, giá như sau những biến cố năm xưa, chúng ta cứ sống cuộc đời bình thường, không phải gặp nhau trong hoàn cảnh này vẫn tốt hơn...

Phượng Đúng thế... Chẳng ai muốn hội ngộ vì một lý do đau lòng như thế này cả... Nhưng biết làm sao được. Điều gì xảy ra thì nó đã xảy ra rồi...phải không ?

Nhạc

Phong Mẹ... cảm ơn mẹ...

Phượng Mẹ có làm được gì đâu ?

Phong Con biết, chuyện Thái về Việt Nam đầu thú, khai ra nhiều bằng chứng có lợi, giúp con được giảm mức án tại phiên phúc thẩm là nhờ mẹ...

Phượng Không, mẹ không làm được gì cả. Đây là do cậu ta tự

nguyện.

Phong
Phượng

Nhưng nếu không có những việc mẹ làm năm xưa thì...
Thôi, con trai... mẹ không muốn đưa những cái “ năm xưa” ra để giải thích, biện luận cho những việc hôm nay nữa. Con nên biết, những sai lầm của con vừa rồi là do một phần dựa dẫm vào những công trạng năm xưa của bố mẹ... Có thể con giận mẹ khi không ra tay chạy tội cho con... nhưng mẹ nghĩ, cuộc đời này phải rành mạch, công là công, tội là tội. Có công thì được nhân dân, đất nước ghi nhận, có tội thì phải chịu trách nhiệm trước luật pháp.

Phong
Phượng

Thưa mẹ...
Ở đâu, thời nào cũng thế thôi, nếu cây mình “ sinh ra đã ở vạch đích”, cây gia thế, dựa vào cội gốc hiền của cha mẹ, ông bà mà làm càn, không chịu tu dưỡng, rèn luyện thì kiêu gì cũng sa vào bùn lầy thôi con ạ. Mẹ già rồi, rồi sẽ có ngày mẹ đi theo bố con, đi theo ông bà...nhưng cuộc đời con vẫn còn dài, rồi con cháu con nữa...mẹ muốn con thuộc nằm lòng điều mẹ đã nói trước tòa hôm nọ : Công lao, công hiền của thế hệ trước không thể bệ đỡ cho thế hệ sau dành lợi thế trước người khác, lại càng không phải là tấm “ kim bài” miễn tội, giảm tội khi hậu duệ phạm sai lầm. Tất cả mọi người đều phải bình đẳng trước pháp luật...thì đất nước mới thịnh trị, gia đình mới hạnh phúc được, con trai ạ.

Phong

Thưa mẹ, con xin ghi lòng điều mẹ dạy ạ...

Nhạc kết